

Ne. Et ait Saul: prauaricati estis, &c. Si ergo prauaricatio est, brutum sanguinē ad os mittere, quanto magis abominatum esse debet homini, veras mundicias profitenti, sanguinem hominis in conscientia recondere? Igitur vt ex cōparatione minoris claresceret, quanti sit reatus peccatum homicidij, rectē cū dixisset, carnē cum sanguine non comedetis, statim subiunxit: Sanguinem enim animarum vestrarum requiram de manu cunctarum bestiarum, & de manu hominis. Sed quomodo de manu bestiarum requirit deus sanguinem hominis? Nam quod de manu hominis requirat, dubium non est, de manu inquam viri, quātumuis extranei, & de manu fratris eius, sicut sanguinem Abel requisit de manu Cain, propter quem maximē (vt nonnulli perhibent) diluuium mundo induxit. Sed de manu bestię (verbi gratia) lupi fortē hominem ingulantis, quomodo sanguinem hominis requirit? Ergo vel hoc intelligendum, quod ipsę bestię persępe ab hominibus capte, pœnas exoluunt: vel, quod rationabilis videtur, nomine bestiarum, maligni spiritus intelligendi sunt, qui pro morte animarum hominum, aternū accepturi sunt iudicium. Igitur quicunque effuderit sanguinem hominis, fundetur sanguis illius, quia omnis homicida punietur, subauditur, nisi pœnitentiam egerit. Hęc enim subauditio necessaria est in eiusmodi diuinis sententijs, vt (verbi gratia) anima quę peccauerit ipsa morietur, & similia.

Item de eadem re.

CAPVT XXXII.

HAc exceptione seruata, quasi olera, inquit, virentia tradidi vobis omnia, id est, impune trucidabitis, & manducabitis omnia quasi olera, quę virentia quidem sunt, sed insensibilia. Olera nanque & quęcūq; eiusmodi, viuunt quidem per virōrem, sed non ea vita est, quā rectē dicere possis animā licet Epicurei, quos imitati sunt etiā fœdissimi Manichæi, qui dixerunt, quod mortuo homine, anima eius in porcum vel canem, deinde in arborem vel frutetum seu quamlibet herbam degenerando deuoluatur, & in de quoq; olera habeant animas eorum arbitrati. Quorum stultitiam Flaccus quoque nobilis Satyricus irridens, cuidam dicit: Verum seu pisces, seu porrum, & cepe trucidas: Vtere Pompeio. Trucidas dixit, pro eo, vt diceret, comedis, quia videlicet iuxta scētam suam, tot animas trucidabat, quot quotidie porros aut cepe vel allia manducabat. Itaq; in carnibus manducandis nulla iniustitia est: Imò in nō manducandis, nisi pro voto religioso fiat, superfluitio est iniusta, qua nimis vñs fuisse fertur Pythagoras, qui non solū ab omni animali, verum etiam ab omni legumine abstinebat, præcipuē à faba, quasi consanguinea, dicens, quod coctū sanguinis humani trahat colorem, vel q; viridis in pixide

area diu seruata, vertatur in sanguinē. Quem item irridens idem qui supra dicit: O quando faba Pythagorę cognata, simulq; vñcta satis pingui ponētur oluscula lardo. In tantū nanque Pythagoras pro causa iam dicta fabā quasi cognatā reputasse perhibetur, vt quadam die cū effugium non haberet, maluerit per medios latrones ire, quā per segetē fabarū. Sed iam huiusmodi ridiculā per Dei sapientiam explosa sunt, & diuinę auctoritatis valent seria, iuxta quę & Apostolus dicit: *1. Tim. 4.* Quia omnis creatura Dei bona est, & nihil reijciendum, quod cum gratiarum actione percipitur. Omnia, inquit, tradidi vobis, & omne quod mouetur in terra & viuit, erit vobis in cibum. Nullam hic mundorum & immundorum distinctionem scisse videretur, nisi supra iam dixisset, quia tollens Noe de cunctis volucris mundis, obtulit holocaustum super altare: Sed & in loco suo hic idem Moyses, de huiusmodi legem daturus est discretioni.

Quid significet, quod tertio quoque dictum est: Crescite & multiplicamini.

CAPVT XXXIII.

VOs autem crescite & multiplicamini, & ingredimini super terram, & implete eam.) Tandem & hoc tertio, vnus eiusdemque benedictionis verba super hominum reliquias edita sunt. Sicut tertio columbā emisit ipse Noe, sic tertio nihilominus super ipsum & filios eius sermo benedictionis effusus est. Et rectē, quia videlicet vt supra iam dictum est) columba spiritus S. gratia significat: & benedictio Dei, nō aliud quā spiritus sancti effusio est. Igitur vnus idemq; Noe & tertio columbā emittit, & tertio benedictionem accipit: quia videlicet vnus idēq; Christus, & quia Deus est, spiritum sanctum mittit, & tribuit: & quia homo est, benedictionē id est, spiritus sancti operationē, tam in se ipso quam in suis accipiat membris. In seipso, dum de spiritu S. concipitur ex vtero virginis, dum baptizatur & spiritus sanctus visibili specie super illum descendit, dum resurgit à mortuis, & ita ingreditur in gloriam regni sui, sicut in typum eius (vt superius iam dictum est) tertio fuit vnctus rex David. In membris autem suis, dum per fidem eius in baptismō, quisque nostrum remissionem peccatorum accipit, dum deinde manuum impositionem, dum tandem in resurrectione aternam pro eadem fide percipit remunerationem. Et notandum, quod in ipso benedictionis verbo tripliciter, pulchrē signatur hęc eadem incrementa huius gratię spiritus sancti. Primò nanque dictum est: Ingreddimini super terrā, crescite & multiplicamini super eam, secundo dictū est, crescite & multiplicamini, additum quē est, & sit terror vestester super cuncta animantia terrę: tertio crescite & multiplicamini & ingredimini super terrā & implete eam. Vltimum hoc dictum cum

H primo